

Δίκτυο για την Υπεράσπιση της Δημόσιας Εκπαίδευσης

Ιδρυτική Διακήρυξη

Η υπεράσπιση της Δημόσιας Εκπαίδευσης ως δημόσιου αγαθού, όχι έτσι όπως είναι, αλλά όπως πρέπει να τη διαμορφώσουμε, ώστε να γίνει πιο ελκυστική και να ανταποκρίνεται ολοκληρωμένα στις σύγχρονες ανάγκες της κοινωνίας, αποτελεί χρέος αλλά και πρόκληση για κάθε προοδευτικό πολίτη.

Μια Δημόσια Εκπαίδευση που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες των:

- **Μαθητών και μαθητριών**, ως σημερινών παιδιών ή εφήβων με τις ιδιαίτερες ανάγκες της ηλικίας τους αλλά και ως αυριανών πολιτών και εργαζομένων,
- **Εκπαιδευτικών**, ως λειτουργών που κράτησαν την εκπαίδευση όρθια σε αντίξοες συνθήκες, ιδιαιτέρως την περίοδο της κρίσης, οι οποίοι διαρκώς λιοιδορούνται και ως εργαζόμενοι αισθάνονται αβοήθητοι στον ολοένα πιο απαιτητικό ρόλο τους,
- **Γονέων** που εξακολουθούν να πιστεύουν στην αξία της Δημόσιας Εκπαίδευσης, της μόρφωσης αλλά και γενικότερα της Παιδείας, και υποχρεώνονται σε υπέρμετρες θυσίες για τα παιδιά τους, λόγω περιορισμένου κοινωνικού κράτους ακόμη και στις καλύτερες εποχές της ελληνικής οικονομίας.

Η υπεράσπιση της Δημόσιας Εκπαίδευσης απαιτεί την αναζήτηση απαντήσεων στις πολλαπλές προκλήσεις οι οποίες αναδύονται από τις εκφάνσεις της νέας κοινωνικής πραγματικότητας, όπως αυτές προκύπτουν από τις αλλαγές που επέφεραν και συνεχίζουν να επιφέρουν οι τεχνολογικές εξελίξεις. Αυτές οι προκλήσεις έχουν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά σε μια περίοδο όπου επιχειρείται η συρρίκνωση του δημοσίου χάριν του ιδιωτικού, της παιδείας χάριν της κατάρτισης, της γνώσης χάριν των δεξιοτήτων και, τελικά της δημοκρατίας έναντι του κλιμακούμενου αυταρχισμού.

Η εμπειρία της περιόδου 2015-2019

Στη διάρκεια της περιόδου 2015-2019 έγιναν πολλά στον χώρο της εκπαίδευσης. Σε μια περίοδο βαθύτατης κρίσης, χωρίς τις απαιτούμενες πιστώσεις, με τους εκπροσώπους της τρόικας αλλά και του ΟΟΣΑ να πιέζουν αφόρητα για ρυθμίσεις νεοφιλελεύθερου χαρακτήρα, με μια δημόσια διοίκηση απροετοίμαστη να ανταποκριθεί στις πρωτόγνωρες αυτές συνθήκες και παρά την έλλειψη εμπειρίας, έγιναν σημαντικά βήματα που αφορούσαν:

- **Τον εκδημοκρατισμό των** εκπαιδευτικών δομών, ώστε να εξασφαλιστεί η εμπιστοσύνη και η δημοκρατική συμμετοχή ως απαραίτητη προϋπόθεση ουσιαστικών αλλαγών
- **Την πρόσβαση περισσότερων νέων** (μαθητών/τριών και φοιτητών/τριών) σε μία ποιοτικότερη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, με στόχο την ενίσχυση της κοινωνικής κινητικότητας

- Την επαναφορά των «αυτονόητων», όπως είναι η κανονική έναρξη της λειτουργίας των σχολείων τον Σεπτέμβριο με ελάχιστα κενά σε προσωπικό, παρά τις δεδομένες δυσκολίες και τις διαχρονικές παθογένειες του εκπαιδευτικού μας συστήματος,
- Τους μόνιμους διορισμούς διδακτικού προσωπικού, που επιτεύχθηκαν μετά από εντατικές και επίπονες διαπραγματεύσεις με τους εκπροσώπους των δανειστών, που κατέληξαν: α) σε συμφωνία για τον διορισμό 15.000 μόνιμων εκπαιδευτικών τα επόμενα τρία χρόνια και β) στην προκήρυξη (για πρώτη φορά!) 4.500 μόνιμων θέσεων στην Ειδική Αγωγή – στο πλέον αδύναμο τμήμα του Ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος. Επιπλέον, τα χρόνια αυτά δόθηκαν 1.650 νέες θέσεις καθηγητών Πανεπιστημίου, και για πρώτη φορά μετά το 2010, νομοθετήθηκε η προκήρυξη 300 θέσεων που κενώνονται κάθε χρόνο στα Πανεπιστήμια από συνταξιοδοτήσεις.

Πολλά δεν έγιναν, για πολλούς και διαφορετικούς λόγους: δεν υπήρχε η απαιτούμενη πείρα, υπήρξαν αδυναμίες στη λήψη των αποφάσεων μέσα από συλλογικές διαδικασίες ή καθυστερήσεις, έγιναν λάθη και παραλείψεις, σε αρκετές περιπτώσεις υπήρξαν αντιστάσεις της διοίκησης ή ο δισταγμός και ο προβληματισμός ως προς τις κοινωνικές αντιδράσεις εμπόδισαν τη δυναμική που απαιτούσαν οι περιστάσεις.

Όμως, παρά τις δυσκολίες, θεσμοθετήθηκαν και πολλές **εμβληματικές ρυθμίσεις**:

- η υποχρεωτική δίχρονη προσχολική εκπαίδευση,
- η πολύπλευρη ενίσχυση της ειδικής αγωγής και εκπαίδευσης,
- ο Ενιαίος τύπος Ολοήμερου Δημοτικού και Ολοήμερου Νηπιαγωγείου με τη γενίκευση του σχετικού προγράμματος,
- η επιλογή των σημαιοφόρων στο Δημοτικό με κλήρωση από το σύνολο των μαθητών,
- η «τσάντα στο σχολείο»,
- η μείωση του φόρτου των εξετάσεων στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο,
- το πρόγραμμα «Μια Νέα Αρχή στα ΕΠΑΛ (ΜΝΑΕ)»,
- η δημιουργία νέων συλλογικών υποστηρικτικών δομών για τα σχολεία και τους εκπαιδευτικούς, με κυρίαρχα χαρακτηριστικά τη συλλογικότητα και τη διεπιστημονική συνέργεια,
- η δυνατότητα αυτοαξιολόγησης των σχολικών μονάδων,
- η νέα δομή της Γ΄ Λυκείου,
- η δυνατότητα ελεύθερης πρόσβασης στα Πανεπιστήμια,
- η νέα αρχιτεκτονική των Πανεπιστημίων, με την συνέργεια των Πανεπιστημίων και ΤΕΙ, με τα νέα Ερευνητικά Ινστιτούτα και τα διετή προγράμματα επαγγελματικής εκπαίδευσης για τους αποφοίτους των ΕΠΑΛ,
- η εκπαίδευση των προσφυγόπουλων
- η εκπαίδευση στις φυλακές
- οι πρωτοφανείς ως προς το παρελθόν πόροι που διατέθηκαν για υποτροφίες σε υποψηφίους διδάκτορες, μεταδιδάκτορες και ερευνητικές ομάδες,
- η ενίσχυση νέων επιστημόνων, ώστε να αποκτήσουν ακαδημαϊκή διδακτική εμπειρία,
- η ίδρυση του Ελληνικού Ιδρύματος Έρευνας και Καινοτομίας (ΕΛΙΔΕΚ),
- η ίδρυση του Εθνικού Κέντρου Επιμόρφωσης Εκπαιδευτικών.

Η νέα περίοδος

Η νέα περίοδος μετά τις εκλογές του 2019 μάς δίνει τη **δυνατότητα αναστοχασμού** ως προς τα πολλά θετικά που έγιναν και ως προς τα λάθη και τις παραλείψεις. Κυρίως όμως, μας δίνει τη δυνατότητα να προχωρήσουμε στην **επεξεργασία θέσεων**, αλλά και να αναδείξουμε **νέα ερωτήματα** που απαιτούν συζήτηση και αναζητούν **σύγχρονες και πειστικές απαντήσεις**. Αυτό γίνεται ακόμη πιο επιτακτικό μετά την πανδημία του κορονοϊού. Η νέα περίοδος μας δίνει επίσης τη δυνατότητα να μελετήσουμε εκτενέστερα τα εκπαιδευτικά συστήματα, τις συνθήκες και τα δεδομένα άλλων χωρών και να διεισδύσουμε σε βάθος στους νέους προβληματισμούς που αναδεικνύονται στη χώρα μας αλλά και σε πολλές άλλες χώρες. Να συνδυάσουμε τη διεθνή εμπειρία και τα πορίσματα της σύγχρονης εκπαιδευτικής έρευνας με τις αξίες μας, να τα εμπλουτίσουμε και να τα «γειώσουμε» με τη συλλογική εμπειρία των ανθρώπων της εκπαιδευτικής πράξης, ενθαρρύνοντας τη συμμετοχή τους και να προχωρήσουμε σε διάλογο με τους μαθητές/τριες, φοιτητές/τριες, εξασφαλίζοντας παράλληλα «χώρο» για να συν-διαμορφώσουν και αυτοί με τη σειρά τους το μέλλον τους.

Η κυβέρνηση της Ν.Δ. στον χώρο της εκπαίδευσης έχει διπλή ατζέντα. Από τη μια προσπαθεί να ακυρώσει όσα έγιναν από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, επειδή δε θέλει να μείνει κάτι που να θυμίζει την κοινωνική γείωση αλλά και τη δημοκρατική φιλοσοφία των μεταρρυθμίσεων που επιχειρήθηκαν και υλοποιήθηκαν. Από την άλλη επιδιώκει να επαναφέρει ή να καθιερώσει τους θεσμούς και να εδραιώσει τις αξίες που εξυπηρετούν τη νεοφιλελεύθερη πολιτική για την εκπαίδευση που έχει υλοποιηθεί στην Ευρώπη και έχει επιφέρει καταστροφικά αποτελέσματα στην ποιότητα και προσβασιμότητα της εκπαίδευσης αλλά και στις εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών σε όλες τις βαθμίδες. Η κυβέρνηση σχεδιάζει ένα σχολικό σύστημα με έναν αδικαιολόγητα μεγάλο αριθμό εξετάσεων, οι οποίες θα λειτουργούν ως συνεχή φίλτρα των μαθητών/τριών και οδηγούν στην απώλεια της δυνατότητας για κοινωνική κινητικότητα, σε μία εκπαίδευση της κοινωνικής αναπαραγωγής και των ελίτ. Ευνοεί την επιδίωξη κάποιων καθηγητών στα Πανεπιστήμια να αμείβονται με υπέρογκα ποσά, εκμεταλλευόμενοι προς ίδιον όφελος τις δομές του δημόσιου Πανεπιστημίου και τις εκπαιδευτικές ανάγκες των νέων ανθρώπων.

Η κυβέρνηση κάνει συνεχείς επικλήσεις στην επιχειρηματικότητα, την αριστεία, την εξωστρέφεια, την αξιοκρατία, την αξιολόγηση, την «τάξη» και την «επιστροφή στην κανονικότητα». Ευρέα κοινωνικά στρώματα αλλά και πολλοί/ες εκπαιδευτικοί «ακούν» θετικά αυτές τις επικλήσεις και τη διαμορφούμενη ρητορική τους κάνοντας ακόμα δυσκολότερη αλλά και πιο επιτακτική από την πλευρά μας την αντίκρουση αυτών των επιχειρημάτων.

Φοβικές αντιδράσεις σε αυτήν την πολιτική δεν πείθουν την κοινωνία, ούτε η σιωπή σχετικά με τις αιτίες που γέννησαν σοβαρές παθολογίες στην εκπαίδευση μπορεί να κρύψει την ανάγκη για μια ειλικρινή συζήτηση που θα προσπαθεί να αναζητήσει αυτές τις αιτίες. Οι ατεκμηρίωτοι αφορισμοί δεν μας φέρνουν πιο κοντά στους πάμπολλους εκπαιδευτικούς που κράτησαν τόσα χρόνια όρθια την εκπαίδευση. Η κοινωνία μπορεί να πειστεί μόνο από συγκεκριμένες εναλλακτικές προτάσεις με συνεκτική επιχειρηματολογία και τεκμηρίωση. Αυτές, τελικά, θα αναδείξουν τη σημασία της ανθρωπιστικής παιδείας ως παιδείας κριτικής και αναστοχαστικής. Οι εναλλακτικές προτάσεις δεν πρέπει να είναι ταυτισμένες με την επαναφορά παλιών δομών και εκπαιδευτικών πρακτικών, αλλά να αποτελούν νέες, σύγχρονες και δημοκρατικές δυνατότητες που μπορούν να εφαρμοστούν με έναν ρεαλιστικό τρόπο. Η δική μας απάντηση θα απαιτήσει επαναπροσδιορισμό πρακτικών και θέσεων, πάντα στο πλαίσιο των αξιών της Αριστεράς, με βάση και την εμπειρία των τελευταίων πέντε ετών.

Στο πλαίσιο αυτό, η δημιουργία του **Δικτύου για την Υπεράσπιση της Δημόσιας Εκπαίδευσης**, επιδιώκει να λειτουργήσει καταλυτικά στη συζήτηση αυτών των ζητημάτων και στη διαμόρφωση μιας «δεξαμενής σκέψης» για την επεξεργασία πολιτικών προτάσεων με σημείο αναφοράς την «επόμενη μέρα» της δημόσιας εκπαίδευσης. Υπερασπιζόμαστε τη δημόσια εκπαίδευση και πιστεύουμε ότι οι παρακάτω πέντε κατευθύνσεις μπορούν να αποτελέσουν το πλαίσιο προβληματισμού του Δικτύου:

1. **Νέα ερωτήματα και διεθνής εμπειρία.** Η ανάδειξη νέων ερωτημάτων για την εκπαίδευση, καθώς και η διαμόρφωση θέσεων οι οποίες με ρεαλιστικό τρόπο δύνανται να εφαρμοστούν στη χώρα μας, σύμφωνα και με τους αντίστοιχους θεωρητικούς προβληματισμούς και τις συζητήσεις γύρω από τα θέματα αυτά που εμφανίζονται και στις άλλες ευρωπαϊκές, και όχι μόνον, χώρες οι οποίες αντιμετωπίζουν αντίστοιχες προκλήσεις. Ο προβληματισμός δεν μπορεί βέβαια να παραβλέψει το γεγονός ότι ο κορονοϊός ανέδειξε την αξία των δημοσίων συστημάτων υγείας και παιδείας, ανοίγει τη συζήτηση για αλλαγή υποδείγματος για τη μετά τον κορονοϊό εποχή ειδικά στην Ευρώπη και κάνει ακόμα πιο επίκαιρη την ανάγκη της ενίσχυσης αυτών των δομών στον αντίποδα των ιδεοληπτικών αγκυλώσεων του νεοφιλελευθερισμού.
2. **Ολοκληρωμένη τεχνικοοικονομική προσέγγιση.** Η εστίαση στην επεξεργασία παλαιότερων θέσεων, στις οποίες θα ενσωματωθούν νέα στοιχεία που προέρχονται από τη μελέτη βιβλιογραφικών ή άλλων δεδομένων που προέκυψαν τα τελευταία χρόνια στον διεθνή χώρο, σε αντιδιαστολή με το νεοφιλελεύθερο μοντέλο. Σημαντική παράμετρος των προτάσεων – προσεγγίσεων του Δικτύου θα πρέπει να είναι και η μελέτη ποσοτικών στοιχείων, συμπεριλαμβανομένων και των ζητημάτων κόστους των προτάσεων αυτών.
3. **Θεωρητική τεκμηρίωση και εκ νέου νοηματοδότηση της Δημόσιας Εκπαίδευσης.** Η ανάδειξη όλων εκείνων των θεωρητικών και κοινωνικών προβληματισμών που αποτελούν το υπόβαθρο για την υπεράσπιση της δημόσιας εκπαίδευσης με έμφαση στο χάσμα που υπάρχει με το νεοφιλελεύθερο μοντέλο, η σύνδεσή τους με όλες τις μορφές της κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής ζωής του τόπου, καθώς και η διερεύνηση τρόπων επικαιροποίησής τους.
4. **Αποτίμηση εμπειρίας δημοκρατικών εκπαιδευτικών αλλαγών.** Η αποτίμηση των σημαντικών παρεμβάσεων που έχουν γίνει τα χρόνια της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και των αδυναμιών που εκδηλώθηκαν στην προσπάθεια εδραίωσης μιας ποιοτικής δημόσιας εκπαίδευσης σε όλες τις βαθμίδες με ταυτόχρονη κατανόηση του χαρακτήρα των δυσκολιών και των αντιστάσεων που συναντήσαμε.
5. **Συνθήκες και πολιτικό υποκείμενο.** Η αποτίμηση της σημερινής κατάστασης στο εκπαιδευτικό σύστημα, όπως αυτή διαμορφώνεται από τις αλλαγές που επιφέρει η εφαρμογή της εκπαιδευτικής πολιτικής από την κυβέρνηση της ΝΔ και από τη συνεχή επίκληση εννοιών όπως η «αξιοκρατία», η «καινοτομία», η «αριστεία», η «αξιολόγηση», η «εξωστρέφεια» με μονοδιάστατη και συγκεκριμένη ιδεολογικά νοηματοδότηση, ενταγμένη σε ένα σχέδιο παραπλάνησης και εντυπωσιασμού. Κεφαλαιώδους σημασίας είναι ο δικός μας σχεδιασμός να προβλέπει τη διαμόρφωση βιωματικών εμπειριών του πολιτικού υποκειμένου το οποίο θα συνδιαμορφώσει, θα αγωνιστεί και θα είναι σε θέση εντέλει να υπερασπιστεί τις αλλαγές.

Ένας από τους **θεμελιώδεις στόχους** του **Δικτύου** είναι να επεξεργαστεί και να προβάλλει συγκεκριμένες θέσεις, προκειμένου να **διαμορφώσει ένα ιδεολογικό και κοινωνικό μέτωπο** ενάντια σε έναν πολυσύνθετο μηχανισμό απαξίωσης της δημόσιας εκπαίδευσης. Υπάρχουν δυστυχώς πολλοί

πολίτες οι οποίοι, ανεξάρτητα από τις κομματικές και ιδεολογικές τους πεποιθήσεις, υιοθετούν και εκφράζουν επιλογές που εκ των πραγμάτων υπονομεύουν τη δημόσια παιδεία και τους θεσμούς της. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η νοοτροπία που αποδέχεται την αναγκαιότητα της παραπαιδείας για σχεδόν όλες τις βαθμίδες της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, καθιστώντας εν τέλει την παραπαιδεία «αυτονόητη πραγματικότητα» στον χώρο της εκπαίδευσης. Η αλλαγή αυτών των νοοτροπιών χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια. Μαζί, λοιπόν, με τις αναλυτικές προτάσεις μας, προέχει και η **ανάδειξη της πολυεπίπεδης σημασίας της δημόσιας εκπαίδευσης**, ανεξάρτητα από τα υπαρκτά προβλήματά της. Ειδικά δε ως προς τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της «ελληνικής περίπτωσης», η εργαλειοποίηση της γνώσης, με συνέπεια την υποβάθμιση του σχολείου και την εκχώρηση πρωτεύοντα ρόλου στα φροντιστήρια και στα ιδιαίτερα μαθήματα, είναι από τα σοβαρότερα θέματα που πρέπει να μελετηθούν σε βάθος. Οι απαντήσεις πρέπει να βασίζονται σε ψύχραιμες αποτιμήσεις της σύγχρονης ιστορικής πορείας αυτών των θεσμών, στα ποσοτικά δεδομένα και τον κοινωνικό τους ρόλο, μακριά από «κυνήγι μαγισσών» και εύκολες γενικεύσεις.

Ωστόσο εκτιμούμε ότι, οι συζητήσεις στο Δίκτυο και η διαμόρφωση θέσεων, θα απαιτήσουν, ορισμένες φορές και **ρήξεις με παγιωμένες αντιλήψεις** που υπάρχουν και στην Αριστερά, η οποία συχνά εμφανίζεται διστακτική στο να συζητήσει ορισμένα θέματα, μολονότι αυτά αποτελούν αντικείμενο προβληματισμού από διάφορες κοινωνικές ομάδες. Σύμφωνα με τα παραπάνω λοιπόν, πρώτη και ιδιαίτερα σημαντική αποστολή του *Δικτύου* αποτελεί η **διαμόρφωση της ατζέντας συγκεκριμένων θεμάτων** προς διερεύνηση, μιας θεματολογίας στο πλαίσιο των στόχων που προαναφέρθηκαν, η συγκεκριμενοποίηση αυτών των στόχων καθώς και η ταξινόμησή τους σε υποκατηγορίες οι οποίες θα τύχουν συστηματικής επεξεργασίας.

Πριν όμως από τη συζήτηση και τη βαθμιαία διαμόρφωση θέσεων, είναι αναγκαίο να συμφωνήσουμε **ποια είναι τα συγκεκριμένα προβλήματα** που χρήζουν απαντήσεων: καμία «απάντηση» δεν θα πετύχει συναινέσεις, ακόμη και ανάμεσα σε πολίτες που πιστεύουν στη δημόσια εκπαίδευση, εάν δεν ξεκινά από συμφωνία σχετικά με τη σαφή διατύπωση των προβλημάτων που πρέπει να απαντηθούν. Δεν αρχίζουμε, προφανώς από το μηδέν. Υπάρχει όμως κατακερματισμός, υπάρχουν προτάσεις που έχουμε ήδη επεξεργαστεί αλλά δεν είναι ολοκληρωμένες, ιδέες που χρήζουν βαθύτερης μελέτης, προτάσεις που δεν έχουν αξιοποιηθεί επαρκώς. Η Αριστερά είναι υποχρεωμένη να προχωρήσει σε αναλύσεις και συνθέσεις, να διερευνήσει τις δυνατότητες εφαρμογής τους μέσα από έναν συστηματικό διάλογο, να προτείνει και να θέσει αξιακές και πολιτικές προτεραιότητες.

Στην επεξεργασία των θεμάτων αυτών πρέπει να ληφθεί υπόψη και **ένα ευρύτερο ευρωπαϊκό ή και παγκόσμιο πλαίσιο**: καλούμαστε να **«ξαναφантаστούμε»** και να νοηματοδοτήσουμε εκ νέου τη δομή και το περιεχόμενο της δημόσιας εκπαίδευσης μέσα σε μία νέα πραγματικότητα που διαμορφώνεται από κοινωνικές συνθήκες που τώρα μορφοποιούνται: οι τεχνολογικές εξελίξεις που μετασχηματίζουν καθημερινά τον έντυπο, βιβλιοκεντρικό μας πολιτισμό επιφέρουν ήδη καταλυτικές αλλαγές. Το πώς παράγεται και διαδίδεται η νέα γνώση μεταλλάσσει ριζικά το πλαίσιο αλλά και την ουσία κάθε απόπειρας άσκησης πολιτικής στο πεδίο της εκπαίδευσης. Στο πλαίσιο αυτό τίθενται αμείλικτα ερωτήματα ως προς ορισμένες από τις θεμελιώδεις λειτουργίες ενός εκπαιδευτικού συστήματος: τι συνιστά διδακτέα ύλη, τι συνιστά «βιβλίο», πώς διαμορφώνονται οι σχέσεις ανάμεσα σε διδάσκοντες και διδασκόμενους, πώς παράγεται η νέα γνώση, πώς προσλαμβάνεται η γνώση και η πληροφορία στην κοινωνία της πληροφορίας, πώς μετουσιώνεται η πληροφορία σε γνώση, κ.ά.

Για όλα τα παραπάνω **δεν υπάρχουν έτοιμες συνταγές** για την επόμενη μέρα. Υπάρχει, όμως η διάθεση για εξαντλητικές συζητήσεις, μακριά, από δογματισμούς και συντεχνιασμούς. Υπάρχει σήμερα μία κυβέρνηση της ΝΔ με συγκεκριμένη πολιτική στόχευση, κυρίαρχα στοιχεία της οποίας δεν είναι μόνον η απαξίωση της δημόσιας εκπαίδευσης αλλά και η επαναφορά μιας σκοταδιστικής ιδεολογίας και στον χώρο της εκπαίδευσης. Απέναντι σε αυτή την επέλαση ενός ακραίου συντηρητισμού, οφείλουμε να εντείνουμε τις προσπάθειες εναργούς και πειστικού εντοπισμού των σχετικών διακυβευμάτων και (ανα)διατύπωσης λύσεων με πνοή, σαφές δημοκρατικό και κριτικό πρόσημο αλλά και δυνατότητα άμεσης εφαρμογής.

Η δεύτερη φάση λειτουργίας του Δικτύου, μετά τη διαμόρφωση της θεματολογίας, περιλαμβάνει τη **δημιουργία ομάδων εργασίας** για κάθε ένα από τα ζητήματα της ατζέντας. Θα ακολουθήσουν μικρές ανοιχτές συσκέψεις σε διαφορετικά μέρη της Ελλάδας γύρω από τα συγκεκριμένα ζητήματα, με στόχο την περαιτέρω βελτίωση και τον εμπλουτισμό των προτάσεων. Οριζόντια επιδίωξη θα είναι η διαμόρφωση μόνιμων πυρήνων δικτύωσης σε όλη την Ελλάδα, με πυρήνες ενδιαφερομένων κατά θέμα ή συνολικά, με παραδοσιακές δικτυώσεις αλλά με διαφάνεια και αξιοποίηση των σύγχρονων τεχνολογιών.

Το Δίκτυο **δεν αποτελεί μία κομματική ή κοινοβουλευτική δομή**. Είναι μια δομή που φιλοδοξεί να εξελιχθεί σε ένα χώρο ανταλλαγής απόψεων, κοινοποίησης θέσεων που θα προκύπτουν από τη συλλογή και επεξεργασία αξιόπιστων στοιχείων και την ανάπτυξη επιχειρημάτων, που θα οδηγήσουν στη σύνθεση προτάσεων διαμόρφωσης πολιτικής για τη δημόσια εκπαίδευση. Με άλλα λόγια, πρόκειται για δομή που επιχειρεί να διευρύνει τις δυνατότητες συσπείρωσης των προοδευτικών πολιτών γύρω από θέματα που αφορούν τη δημόσια εκπαίδευση, να πείσει ότι η διαμόρφωση πολιτικών θέσεων απαιτεί επιμελή και ιδιαίτερα σοβαρή αξιακή εμβάθυνση, ιδεολογική πλαισίωση αλλά και ποσοτική τεκμηρίωση, να εγγυηθεί ότι οι προτάσεις και η συμβολή όσων εμπλακούν στο εγχείρημα δεν θα αγνοηθούν.

Επομένως, το Δίκτυο θα λειτουργεί περισσότερο ως μία **«δεξαμενή σκέψης»**, για την επίτευξη των παραπάνω στόχων. Επισημαίνουμε ότι η **εναλλακτική πολιτική επικοινωνία** δεν μπορεί να αποδώσει ακόμη και με τα καλύτερα επιχειρήματα αν δεν υπάρχει βιωματική εμπειρία. Στη σημερινή εποχή του καταιγισμού των πληροφοριών όπου κυριαρχεί η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία στα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας, κάθε εναλλακτική ιδέα χάνεται ή απλά ξεχνιέται έστω και αν πείσει προσωρινά κάποιους/ες. Γι' αυτόν το λόγο, κάθε συνολικό ή επιμέρους σχέδιο δράσης θα πρέπει να εμπεριέχει τη διασφάλιση της συμμετοχής των ενδιαφερομένων, όχι μόνο για την καλύτερη επεξεργασία των θέσεων, όπως υποστηρίζει η δημοκρατική ριζοσπαστική αριστερά, αλλά και για τη διαμόρφωση πολιτικού υποκειμένου και δικτύου που θα διεκδικεί, θα διορθώνει, θα υπερασπίζεται τα βιώματά του.

Μάιος 2020